

Věc C-629/19

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

23. srpna 2019

Předkládající soud:

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Rakousko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

14. srpna 2019

Žalobci:

Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG
Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“

Žalovaný orgán:

Landeshauptmann der Steiermark

[*omissis*]

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Zemský správní soud Štýrska)

[*omissis*]

Ve Štýrském Hradci dne 14. srpna 2019

Soudnímu dvoru Evropské unie

[*omissis*]

Žádost

o

rozhodnutí o předběžné otázce

na základě článku 267 SFEU

Účastníci původního řízení [omissis]:

- a) žalobci:
- 1) Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG
[omissis]
 - 2) Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“
[omissis]
- b) žalovaný orgán: Landeshauptmann von Steiermark (zemský hejtman spolkové země Štýrsko)
[omissis]

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Zemský správní soud Štýrska) přijal [omissis] v řízení o žalobě podané společností Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG a Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“ (vodohospodářské sdružení regionu Gratkorn-Gratwein) proti rozhodnutí Landeshauptmann von Steiermark (zemský hejtman spolkové země Štýrsko) ze dne 2. listopadu 2015 [omissis] toto

ROZHODNUTÍ

- I. Soudnímu dvoru Evropské unie se na základě článku 267 SFEU předkládají k rozhodnutí následující předběžné otázky:
1. **Je nutno považovat kal z čistírny odpadních vod ve světle výjimky stanovené v čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic ve spojení se směrnicí Rady 91/271/EHS ze dne 21. května 1991 o čištění městských odpadních vod nebo se směrnicí o kalech z čistíren odpadních vod ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1137/2008 ze dne 22. října 2008 za odpad?**
 2. **Pro případ kladné odpovědi na první otázku:**
Umožňuje čl. 6 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/98/ES ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic kvalifikovat určitou látku jako vedlejší produkt ve smyslu definice odpadu podle unijního práva, pokud jsou z výrobné technických důvodů k této látce v minimální míře přimíchávány jiné látky, které by jinak musely být považovány za odpad, jestliže toto přimíchávání nemá vliv na celkové složení látky a je příznivé pro životní prostředí?
- II. Řízení o žalobě [omissis] se přerušuje do doby, než Soudní dvůr Evropské unie rozhodne o těchto otázkách.

Odůvodnění

I.

Průběh řízení a popis skutkového stavu:

Napadeným rozhodnutím konstatoval zemský hejtman spolkové země Štýrsko na základě obsáhlého šetření podle § 6 odst. 6 Abfallwirtschaftsgesetz 2002 (zákon o odpadovém hospodářství, dále jen „AWG 2002“), že změny provedené na kotli 11 společnosti Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG v lokalitě [omissis] Gratkorn [omissis] a ve spalovně zbytkového odpadu v majetku Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“ ve stejné lokalitě podléhají schvalovací povinnosti podle § 37 odst. 1, 3 a 4 AWG 2002. Toto rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že v obou zařízeních jsou spoluspalovány kaly z čistíren odpadních vod společně provozovaných společností Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG a Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“, přičemž spalováním byla získávána pára na energetické zásobování výroby papíru a buničiny společnosti Sappi ve stejné lokalitě.

Žalovaný orgán v rozhodnutí uvedl, že spalovaný kal pochází převážným dílem z výroby papíru a lze předpokládat, že tento podíl (cca 97 %) je vedlejším produktem ve smyslu § 2 odst. 3a AWG 2002, což však neplatí pro podíl kalu pocházejícího z komunálního čištění odpadních vod. Tento kal zůstává v objektivním smyslu odpadem, zvláště když nevznikl v rámci výroby papíru. Vzhledem k tomu, že podle judikatury Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) však neexistuje minimální hranice pro označení látky jako odpadu, je nutno vycházet z toho, že veškerý kal spoluspalovaný v obou popsanych zařízeních je odpad ve smyslu § 2 odst. 1 AWG 2002 a změny těchto zařízení tedy podléhají schvalovací povinnosti ve smyslu § 37 odst. 1, 3 a 4 AWG 2002.

Oba dotčení účastníci řízení [omissis] podali proti tomuto rozhodnutí žalobu k Landesverwaltungsgericht (zemský správní soud), ve které v zásadě uvedli, že kaly uvedené ve výroku rozhodnutí nejsou odpad podle § 2 odst. 1 AWG 2002, neboť vznikají v rámci integrovaného procesu výroby papíru a bučiny, jež byl takto koncipován již od začátku plánování zařízení, a jsou používány ke zpětnému získávání energie, přičemž všechny části zařízení provozuje společnost Sappi v místě výroby a pouze z organizačních a právních důvodů jsou tyto části majetkem dvou různých právnických osob, které jsou také držitelkami vodoprávního povolení úpravně odpadních vod resp. živnostenského povolení pro kotel 11 a spalovnu zbytkových látek.

S odvoláním na judikaturu Soudního dvora (ve věcech C-114/01, Avesta Polarit Chrome OY, ECLI:EU:C:2003:448, a C-113/12, Brady, ECLI:EU:C:2013:627) poukazují na skutečnost, že zbytky z výroby a jiné látky nespádají pod pojem odpad, pokud je lze použít buď (v případě vnitropodnikového odpadu) v dalším procesu výroby, nebo v závodě jiného hospodářského subjektu, je-li toto další využití jisté a přináší-li toto další využití látky ekonomickou výhodu. Tuto

judikaturu zohlednil Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) ve svém rozhodnutí ze dne 23. ledna 2014 [omissis], když v něm konstatoval, že použití zbytků z výroby z vlastního závodu k energetickému využití představuje „jistě další použití“ a pojem odpad tedy u těchto zbytků z výroby není naplněn. Podíl komunálního kalu, který čistě aritmeticky činí 2 %, vlastnosti látky žádným způsobem nemění a není ani způsobitelný poškodit veřejný zájem odpadového hospodářství ve smyslu § 1 odst. 3 AWG 2002, neboť je zaručeno přípustné další použití všech vznikajících zbytkových látek.

Landesverwaltungsgericht (zemský správní soud), rozhodující ve věci, po provedení šetření a po veřejném jednání nejprve žalobě vyhověl a v rozsudku ze dne 19. prosince 2016 [omissis] konstatoval, že změny na kotli 11 společnosti Sappi Austria Produktions-GmbH & Co KG [omissis] a na spalovacím zařízení zbytkových látek, jejímž majitelem je Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“, [omissis] nepodléhají povinnosti podle § 37 odst. 1, 3 a 4 AWG 2002 (BGBl I 102/2002) v platném znění.

Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) vyhověl oprávněnému prostředku „Amtsrevision“, který podal Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt- und Wasserwirtschaft (spolkový ministr pro zemědělství a lesnictví, životní prostředí a vodohospodářství), [omissis] rozsudkem ze dne 27. února 2019 [omissis] a napadený rozsudek zrušil pro nezákonnost.

V odůvodnění Verwaltungsgerichtshof (Správní soudní dvůr) konstatoval:

V ustanovení § 2 odst. 3a AWG 2002 jsou v souladu s článkem 5 rámcové směrnice o odpadech stanoveny podmínky pro to, kdy lze látku nebo předmět vzniklé při výrobním procesu, jehož prvotním cílem není výroba této látky nebo předmětu, považovat za vedlejší produkt a nikoliv za odpad. Z úvodní věty tohoto ustanovení vyplývá, že se musí jednat o látku nebo předmět, které vznikají při výrobním procesu. Navrhovatel v řízení o oprávněném prostředku „Amtsrevision“ správně upozorňuje na skutečnost, že předmětné kaly vznikají při společném čištění podnikových a domácích/komunálních odpadních vod v čistírně provozované Wasserverband „Region Gratkorn-Gratwein“.

Odpadní voda a tím tedy také podniková odpadní voda dotčené společnosti nepředstavuje podle § 3 odst. 1 prvního řádku AWG 2002 odpad. Obecně je za odpadní vodu považována voda, jejíž vlastnosti byly pozměněny domácím, průmyslovým nebo jiným použitím. Ve vodoprávním smyslu je odpadní voda taková voda, které se někdo zbavuje. Může se jednat o znečištěnou vodu (např. odpadní voda z kuchyně, z domácnosti, z podniků), ale také o vodu znečištěnou nepatrně nebo vůbec (např. srážková voda). Bližší ustanovení týkající se udržování čistoty a ochrany vod (včetně podzemních vod) obsahuje Wasserrechtsgesetz 1959 (vodoprávní zákon z roku 1959, dále jen „WRG 1959“) (zejména § 30 a násl.). Od chvíle, kdy byly z odpadní vody odfiltrovány obsahové látky a ty se v odpadní vodě již nenachází, nelze již hovořit o obsahových látkách odpadní vody ve smyslu § 3 odst. 1 prvního řádku AWG 2002. Výjimka podle § 3

odst. 1 prvního řádku AWG 2002 pro takovéto látky již neplatí [*omissis*]. Vzniká-li při čištění odpadních vod prováděném podle WRG 1959 kal jako obsahová látka odpadní vody, nejedná se proto o zbytek z výrobního procesu, neboť čištění odpadních vod, ať v komunální, nebo podnikové čistírně odpadních vod, nelze chápat jako část výrobního procesu. Čištění odpadních vod je spíše procesem úpravy, kterým je zajišťováno vypouštění odpadní vody do vodních toků v souladu s cíli ochrany podle WRG 1959. Skutečnost, že kal vznikající při čištění vody, lze po mechanickém zbavení vody využít spalováním v uvedených spalovnách pro výrobní závod dotčené společnosti (kal je tedy využit a nikoliv odstraněn), nic to nevypovídá o tom, zda tento takto použitý kal předtím vznikl v rámci výrobního procesu jako vedlejší produkt. Rozhodující podmínka pro to, aby se jednalo o vedlejší produkt ve smyslu § 2 odst. 3a AWG 2002, tedy není splněna.

Verwaltungsgericht (správní soud) u předmětného kalu nesprávně vycházel z předpokladu, že se jedná o vedlejší produkt podle výše uvedených ustanovení, a proto na základě toho nesprávně konstatoval, že ustanovení § 37 AWG 2002 se na předmětné spalovny nepoužije.

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Zemský správní soud Štýrska), který o věci znovu rozhoduje, má nyní pochybnosti o výkladu pojmu „odpad“ ve vztahu k předmětnému kalu a o tom, zda produkt přestane být vedlejším produktem, jestliže jsou k němu z výrobně ekonomických důvodů v nepatrné míře přimíchávány jiné látky z komunálního čištění odpadních vod, které by v opačném případě musely být z výrobně technických důvodů nahrazeny jiným způsobem – čímž se nezmění složení vedlejšího produktu –, a proto je tato otázka předkládána k výkladu Soudnímu dvoru Evropské unie.

II.

Relevantní právní úprava je následující:

3. Ustanovení unijního práva:

Směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 98/2008 ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic (dále jen „směrnice o odpadech“)

Bod 1 odůvodnění

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/12/ES ze dne 5. dubna 2006 o odpadech stanoví právní rámec pro nakládání s odpady ve Společenství. Definiuje klíčové pojmy, jako jsou odpady, využití a odstraňování odpadů, a zavádí základní požadavky pro nakládání s odpady, zvláště povinnost zařízení nebo podniků zabývajících se nakládáním s odpady získat povolení nebo registraci a povinnost členských států vypracovat plány pro nakládání s odpady. Dále stanoví hlavní zásady, jako je například povinnost nakládat s odpady takovým způsobem, aby to nemělo nepříznivý dopad na životní prostředí a lidské zdraví, podpora při uplatňování hierarchie způsobů nakládání s odpady a v souladu se zásadou

„znečišťovatel platí“ požadavek, podle něhož náklady na odstraňování odpadů nese držitel odpadu, předchozí držitelé či výrobci výrobků, z nichž odpad vznikl.

[...]

Bod 26 odůvodnění

Zásada „znečišťovatel platí“ je hlavní zásadou na evropské i mezinárodní úrovni. Původce odpadu a držitel odpadu by měli s odpadem nakládat způsobem, který zajistí vysokou úroveň ochrany životního prostředí a lidského zdraví.

Bod 27 odůvodnění

Zavedení rozšířené odpovědnosti výrobce v této směrnici je jedním z prostředků na podporu navrhování a výroby zboží, jež plně zohledňují a zjednodušují účinné využívání zdrojů během celého jejich životního cyklu, včetně jejich opravy, opětovného použití, demontáže a recyklace, aniž by to ohrozilo volný pohyb zboží na vnitřním trhu.

Bod 28 odůvodnění

Tato směrnice by měla pomoci EU přiblížit se „recyklační společnosti“, a to prostřednictvím úsilí o zamezení vzniku odpadů a o využívání odpadu jako zdroje.

[...]

Bod 29 odůvodnění

V souladu s hierarchií způsobů nakládání s odpady a cílem vytvoření recyklační společnosti by měly členské státy podporovat používání recyklovatelného materiálu, např. recyklovatelného papíru, a pokud je to možné, neměly by podporovat skládkování nebo spalování těchto recyklovatelných materiálů.

Bod 30 odůvodnění

Za účelem uplatňování zásady obezřetnosti a zásady prevence zakotvených v čl. 174 odst. 2 Smlouvy je nezbytné stanovit pro nakládání s odpady v rámci Společenství obecné environmentální cíle. Je třeba, aby Společenství a členské státy vytvořily na základě těchto zásad rámec pro předcházení vzniku, omezení a pokud možno úplné vyloučení zdrojů znečištění nebo obtěžujících jevů, a to přijetím opatření, která by vylučovala známá rizika.

Článek 3

Definice

Pro účely této směrnice se rozumí:

- 1) „odpadem“ jakákoli látka nebo předmět, kterých se držitel zbavuje nebo má v úmyslu se zbavit nebo se od něho požaduje, aby se jich zbavil;

[...]

Článek 4

Hierarchie způsobů nakládání s odpady

1. Jako pořadí priorit pro právní předpisy a politiku v oblasti předcházení vzniku odpadů a nakládání s nimi se použije tato hierarchie způsobů nakládání s odpady:
- a) předcházení vzniku,
 - b) příprava k opětovnému použití,
 - c) recyklace,
 - d) jiné využití, například energetické využití, a
 - e) odstranění.

[...]

Článek 5

Vedlejší produkty

1. Látku nebo předmět vzniklé při výrobním procesu, jehož prvotním cílem není výroba tohoto předmětu, lze považovat za vedlejší produkt a nikoliv za odpad podle čl. 3 bodu 1 pouze tehdy, jsou-li splněny tyto podmínky:
- a) další využití látky nebo předmětu je jisté;
 - b) látku nebo předmět lze využít přímo bez dalšího zpracování jiným než běžným průmyslovým způsobem;
 - c) výroba látky nebo předmětu je nedílnou součástí výrobního procesu a
 - d) další využití je zákonné, tj. látka nebo předmět splňují všechny příslušné požadavky, pokud jde o výrobek, životní prostředí a ochranu zdraví u konkrétního použití a nepovedou k celkovým nepříznivým účinkům na životní prostředí nebo lidské zdraví

2. *Na základě podmínek stanovených v odstavci 1 je možné přijmout opatření, kterými se stanoví kritéria, jež musí být splněna k tomu, aby konkrétní látka nebo předmět mohly být považovány za vedlejší produkt a nikoli odpad, jak je uvedeno v čl. 3 bodu 1. Tato opatření, jejichž účelem je změna jiných než podstatných prvků této směrnice, a to jejím doplněním, se přijímají regulativním postupem s kontrolou podle čl. 39 odst. 2.*

Článek 6

Stav, kdy odpad přestává být odpadem

1. *Některé zvláštní druhy odpadu přestávají být odpadem ve smyslu čl. 3 bodu 1, pokud byly předmětem některého způsobu využití, včetně recyklace, a splňují zvláštní kritéria, která budou vypracována v souladu s těmito podmínkami:*
 - a) *látka nebo předmět se běžně využívají ke konkrétním účelům;*
 - b) *pro tuto látku nebo tento předmět existuje trh nebo poptávka;*
 - c) *látka nebo předmět splňují technické požadavky pro konkrétní účely a vyhovují stávajícím právním předpisům a normám použitelným na výrobky; a*
 - d) *využití látky nebo předmětu nepovede k celkovým nepříznivým dopadům na životní prostředí nebo lidské zdraví.*

Kritéria zahrnují podle potřeby limitní hodnoty pro znečišťující látky a zohledňují jakékoli možné nepříznivé dopady látky nebo předmětu na životní prostředí.

[...]

4. *Pokud nebyla kritéria stanovena na úrovni Společenství postupem uvedeným v odstavci 1 a 2, mohou členské státy v jednotlivých případech rozhodnout, zda určitý odpad přestal být odpadem, s přihlédnutím k platné judikatuře. Tato rozhodnutí oznámí Komisi v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti v případech, kdy to tato směrnice požaduje.*

Článek 13

Ochrana lidského zdraví a životního prostředí

Členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění nakládání s odpady způsobem, který neohrožuje lidské zdraví a nepoškozuje životní prostředí, a zejména:

- a) *neohrožuje vodu, ovzduší, půdu nebo rostliny nebo živočichy;*
- b) *nezpůsobuje obtěžování hlukem nebo zápachem; a*
- c) *nemá nepříznivý vliv na krajinu nebo místa zvláštního zájmu.*

4. Ustanovení vnitrostátního práva:

Abfallwirtschaftsgesetz 2002 (zákon o odpadovém hospodářství z roku 2002)

§ 1 odst. 1:

Odpadové hospodářství musí být v souladu se zásadou prevence a udržitelnosti koncipováno tak, aby

1. *se zamezilo škodlivým nebo nepříznivým dopadům na člověka, zvířata a rostliny, jejich existenční základy a jejich přirozené prostředí nebo aby účinky nepříznivě ovlivňující celkový zdravotní stav člověka byly co možná nejmenší,*
2. *emise znečišťujících látek v ovzduší a plynů ovlivňujících klima byly co možná nejnižší,*
3. *byly chráněny zdroje (suroviny, voda, energie, krajina, plochy, objemy skládek),*
4. *odpady a látky z nich získané při recyklaci nevykazovaly větší potenciál ohrožení než srovnatelné primární suroviny nebo produkty z primárních surovin a*
5. *nezpracovány zůstávaly pouze takové odpady, jejichž skládkování nepředstavuje nebezpečí pro následující generace.*

§ 1 odst. 3:

Ve veřejném zájmu je nezbytné shromažďování, skladování, doprava a zpracování jako odpadu, pokud by v opačném případě

[omissis] [byly ohroženy určité taxativním výčtem uvedené chráněné hodnoty (jako například zdraví, životní prostředí, veřejná bezpečnost, krajina,...)].

§ 2 odst. 1:

- 1) *Odpady ve smyslu spolkového zákona jsou movité věci,*
 1. *jichž se chce jejich držitel zbavit nebo se jich zbavil nebo*
 2. *jejichž shromažďování, skladování, doprava a zpracování jako odpadu je nezbytné k tomu, aby nebyly ohroženy veřejné zájmy (§ 1 odst. 3).*

§ 2 odst. 3:

Řízené shromažďování, skladování, doprava a zpracování ve smyslu tohoto spolkového zákona v každém případě není nezbytné ve veřejném zájmu (§ 1 odst. 3), pokud

- 1. je věc podle obecného chápání nová nebo*
- 2. je podle obecného chápání používána k určenému účelu.*

[omissis] [zvláštní ustanovení pro zemědělství]

§ 2 odst. 3a:

Látku nebo předmět vzniklé při výrobním procesu, jehož prvotním cílem není výroba tohoto předmětu, lze považovat za vedlejší produkt a nikoliv za odpad pouze tehdy, jsou-li splněny tyto podmínky:

- 1. další využití látky nebo předmětu je jisté;*
- 2. látku nebo předmět lze využít přímo bez dalšího zpracování jiným než běžným průmyslovým způsobem;*
- 3. výroba látky nebo předmětu je nedílnou součástí výrobního procesu a*
- 4. další použití je přípustné, zejména lze látku nebo předmět bezpečně použít k zamýšlenému užitečnému účelu, použitím nebudou ohroženy chráněné hodnoty (viz § 1 odst. 3) a budou dodrženy všechny příslušné právní předpisy.*

§ 6 odst. 6:

[omissis] [Pravomoc zemského hejtmana konstatovat mj., zda zařízení nebo jeho změna podléhají schvalovací povinnosti podle § 37 AWG]

Abfallverbrennungsverordnung (nařízení o spalování odpadů, dále jen „AVV“)

§ 2 odst. 1:

Toto nařízení platí [omissis] pro [omissis] [určitá zařízení]

[omissis],

v nichž jsou spalovány nebo spoluspalovány pevné nebo tekuté odpady.

§ 2 odst. 1a:

[omissis] [Výjimka pro určité spalovny se zvláštní technikou čištění]

§ 2 odst. 1b:

[omissis]

§ 2 odst. 2:

Z oblasti působnosti tohoto nařízení jsou vyňaty:

1. zařízení, kde jsou zpracovávány pouze tyto odpady:

[omissis]

c) **rostlinný odpad z výroby čerstvé vlákniny a z výroby papíru z buničiny, pokud se spaluje v místě výroby a vzniklé teplo se využije;**

[omissis]

III.

1. Landesverwaltungsgericht Steiermark (zemský správní soud Štýrska) rozhodl o předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce Soudnímu dvoru z důvodu pochybností o slučitelnosti § 2 AWG 2002 s unijním právem.
2. [omissis] [obecný výklad k přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce]

Otázka výkladu ustanovení § 2 AWG 2002 je relevantní pro rozhodnutí z těchto důvodů:

3. Podle ustálené judikatury Soudního dvora je pojem „odpad“ definovaný v unijním právu pojmem Společenství. Členské státy nemají možnost přijmout vedle této definice pojmu „odpad“ podle unijního práva odlišnou, užší vnitrostátní definici tohoto pojmu. Rakouský pojem „odpad“ definovaný v ustanovení § 2 odst. 3a AWG 2002 je nutno vykládat v souladu se směrnicí. V případech, kdy se vnitrostátní definice pojmu „odpad“ liší od definice podle unijního práva, je tato vnitrostátní definice potlačena směrnicí 2008/98/ES („směrnice o odpadech“) (viz rozsudek Soudního dvora Tombesi, C- 304/97, ECLI:EU:C:1999:152).
4. Článek 3 bod 1 směrnice 2008/98 definuje pojem „odpad“ jako jakoukoli látku nebo předmět, kterých se držitel zbavuje nebo má v úmyslu se zbavit nebo se od něho požaduje, aby se jich zbavil. K tomuto ustanovení Soudní dvůr vždy konstatovat, že výklad definice pojmu odpad musí být široký, aby byla vzhledem k cílům, které si Unie stanoví v oblasti politiky životního prostředí, zajištěna vysoká úroveň ochrany (viz rozsudky Soudního dvora ARCO Chemie, C-318/97, ECLI:EU:C:2000:318; Patin Granit Oy, C-9/00, ECLI:EU:C:2002:232; Saetti, C-235/02, ECLI:EU:C:2004:26; Niselli, C-457/03, ECLI:EU:C:2004:707, a Thames Water Utilities, C-252/05, ECLI:EU:C:2007).

5. Soudní dvůr opakovaně zdůraznil, že otázka, zda je určitý materiál odpad, či nikoliv, musí být posouzena na základě konkrétních okolností a příslušný orgán musí toto rozhodnutí přijmout pro každý konkrétní případ zvlášť (viz rozsudky Soudního dvora ARCO Chemie, C-318/97, ECLI:EU:C:2000:318; Palin Granit Oy, C-9/00, ECLI:EU:C:2002:232; Saetti, C-235/02, ECLI:EU:C:2004:26; Niselli, C-457/03, ECLI:EU:C:2004:707, a Thames Water Utilities, C-252/05, ECLI:EU:C:2007). Kal vznikající v projednávané věci je získáván při výrobě buničiny jako integrální součást nepřetržitého výrobního procesu. Z toho vyplývá, že tento kal s obsahem vlákniny pochází ze 100 % z výroby papíru a buničiny a bez ní by neexistoval.
6. V ustanovení § 2 odst. 3a AWG 2002 jsou v souladu s článkem 5 rámcové směrnice o odpadech stanoveny podmínky pro to, kdy lze látku nebo předmět vzniklé při výrobním procesu, jehož prvotním cílem není výroba této látky nebo předmětu, považovat za vedlejší produkt a nikoliv za odpad. Verwaltungsgericht (správní soud) má za to, že předmětný kal, každopádně pochází-li z výroby, splňuje podmínky souhrnně uvedené v tomto ustanovení. Podle mínění Landesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) na tom mimoto nic nemění ani přimísení komunálních odpadních vod, neboť to na jedné straně nemění složení látky vznikající při výrobě a ty by na druhou stranu musely být nahrazeny.
7. Předkládající soud má mimoto pochybnosti, zda dokonce i v případě, že kal není vedlejším produktem, představuje tento kal „odpad“ ve smyslu pojmu „odpad“ definovaného v unijním právu.

Podle judikatury Soudního dvora materiál nemusí být nutně odpad dokonce ani tehdy, je-li považován za zbytek z výrobního procesu. Vykazuje-li takový materiál znaky, na jejichž základě je vhodný pro opětovné hospodářské využití, pak to naznačuje, že by takový materiál neměl být považován za odpad. Pro hodnocení zbytku z výrobního procesu jako vedlejšího produktu stanovil Soudní dvůr kumulativní kritéria. Je-li pozdější použití materiálu jisté a není-li to pouhá možnost, před jeho dalším použitím není potřeba dalšího zpracování a vzniká v rámci nepřetržitého výrobního procesu, pak takový materiál není odpadem (viz rozsudek Soudního dvora, Palin Granit Oy, C-9/00, ECLI:EU:C:2002:232).

8. Předkládající soud má za to, že tato kritéria jsou splněna dokonce i v případě úzkého výkladu pojmu „výrobní proces“, ke kterému dospěl Soudní dvůr (viz rozsudky Soudního dvora Palin Granit Oy, C-9/00, ECLI:EU:C:2002:232; Niselli, C-457/03, ECLI:EU:C:2004:707, a Komise v. Španělsko, C-121/03, ECLI:EU:C:2005:512). Vzhledem k povinnému odběru kalu a kompletnímu spalování za účelem výroby páry v procesu výroby papíru s neutrálními emisemi je kal neustále a ihned dále zpracováván. V původním řízení je zařízení skutečně koncipováno tak, že kal je v nepřetržitém provozu v uzavřeném systému dopravován z čistírny na dopravníkových páslech do výrobní páry.

9. Pro případ, že Soudní dvůr dospěje k názoru, že kal je nutno považovat za odpad ve smyslu čl. 3 bodu 1 směrnice 2008/98, má předkládající soud další pochybnosti, které jej vedou k předložení žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce. Dokonce i v případě, je-li kal v původním řízení nutno považovat za odpad, přestal by takovýto odpad být odpadem ještě před vnitropodnikovým spálením kalu pro účely výroby páry.
10. Článek 6 odst. 1 první pododstavec směrnice 2008/98 stanoví podmínky, které musí splňovat zvláštní kritéria umožňující určit, které odpady přestávají být odpadem, pokud byly předmětem některého způsobu využití nebo recyklace. K tomu Soudní dvůr konstatoval, že normotvůrce Evropské unie konkrétně stanovil, že členské státy jsou oprávněny přijmout opatření týkající se stavu, kdy látka nebo předmět přestává být odpadem, avšak povahu těchto opatření neupřesnil (rozsudek Soudního dvora Tallinna Vesi AS, C-60/18, ECLI:EU:C:2019:264, bod 23). Vzhledem k tomu, že tato opatření vedou ke stavu, kdy odpad přestává být odpadem, a tedy k ukončení ochrany, kterou právo o odpadech zaručuje ve vztahu k životnímu prostředí a lidskému zdraví, musí zajistit dodržování podmínek stanovených v čl. 6 odst. 1 písm. a až d směrnice, zejména zohlednit veškeré možné nepříznivé dopady dotčené látky nebo předmětu na životní prostředí nebo lidské zdraví.

Předkládající soud neopomíjí ani to, že Soudní dvůr ve své judikatuře konstatuje, že členský stát může mít také za to, že některé odpady nemohou přestat být odpadem, a může upustit od přijetí právní úpravy týkající se stavu, kdy odpad přestává být odpadem (rozsudek Soudního dvora Tallinna Vesi AS, C-60/18, ECLI:EU:C:2019:264, bod 26). Podle mínění Soudního dvora však musí členský stát dbát na to, aby takové zdržení se nepředstavovalo překážku uskutečnění cílů směrnice 2008/98, jako je podpora uplatňování hierarchie způsobů nakládání s odpady, nebo využití odpadů za účelem zachování přírodních zdrojů nebo použití materiálů získaných využitím odpadu a umožnění zavedení oběhového hospodářství (rozsudek Soudního dvora Tallinna Vesi AS, C-60/18, ECLI:EU:C:2019:264, bod 27). Předkládající soud má za to, že tomu tak v původní věci není, neboť k přidávání kalu dochází v rámci automatizovaného uzavřeného systému uvnitř podniku, využití kalu je mimoto kompletní a s tímto postupem nejsou spojena žádná rizika pro životní prostředí a lidské zdraví. Navíc je cílem tohoto postupu předcházení vzniku odpadů a nahrazení fosilních surovin. Tento výrobní postup vyvolává u předkládajícího soudu závažné pochybnosti o slučitelnosti záporného rozhodnutí vnitrostátního orgánu s unijním právem.

1. Všechny orgány a soudy členských států jsou povinny vykládat veškeré právo v souladu se směrnicí tak, aby cíl sledovaný směrnicí nebyl ohrožen výkladem vnitrostátního práva (viz rozsudek Soudního dvora, von Colson a Kamann, 14/83, ECLI:EU:C:1984:153). Vzhledem k tomu, že se správné uplatňování unijního

práva nejeví natolik zřejmé, aby neexistoval prostor pro důvodné pochybnosti, a z tohoto důvodu není možné podat výklad vnitrostátního práva v souladu se směrnicí, předkládá se podle článku 267 SFEU žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

(Zemský správní soud Štýrska)

[*omissis*]

PRACOVNÍ DOKUMENT